

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 16, Nummer 3
Juli-Augustus-September 2010
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	2
Stage sociaal werk in "Tapori: Noche para Leer"	8
Even voorstellen : Het Tapori-team (deel 1)	10
Kerstkaarten en Mutsen: wie is geïnteresseerd ?	11
Praktische informatie	12

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

Do 17 juni

(vooraf: eind tweede trimester vorig schooljaar mochten we in de Waterlelie Moorsele, kleuter- en lager onderwijs voor kinderen met beperkingen, bij het sober maal vertellen hoe de kinderen van Pomasqui en omstreken leefden, school liepen of ook soms niet naar school konden. De Waterlelie wilde ook een duwke in de rug doen: 215 € voor het oprispen van de 'Casita de los sueños', de rijdende bibliotheek van Taporí die de afgelegen dorpen bezoekt.)

En Inge schrijft hierover:

Weet je daarenboven dat deze herstelingswerken een "mooie" wending kregen: We kregen een tijdje geleden plots een brief van de jeugdrechters van Quito. Enkele jongeren van een wijk van Pomasqui hadden gestolen en nog wat andere niet al te mooie dingen gedaan en kregen dus een straf: "sociaal werk". En dat zou bij ons doorgaan..., werd gevraagd. Na wat beraadslagen en overleggen kwam het idee om hen de rondreizende bibliotheek te laten herstellen... en dat is dus aan het gebeuren. In ieder geval zijn ook die gasten content met hun "taak" en leren ze "anders werken" op een mooie manier kennen. En op die manier moeten we dus geen "werkuren" betalen en werden de centjes van de school van Karen besteed aan de verf en schuurpapier en borstels. Zo zie je maar hoe de eindjes aan elkaar geknoopt worden, dat alles tot meerder eer en glorie van.

Zondag 27 juni

Een bijna gewone werkweek achter de rug, met als bijzonderheid een Belgisch meisje met "knokkelkoorts" of "dengue". Zij reisde samen met Machteld, die bij ons op stage was, de vorige

twee-drie weken door Ecuador, o.a. naar het Amazonewoud en de kust. Dengue is een gevaarlijke virale infectie, die door muggen wordt overgebracht. Je kunt er serieuze bloedingen door krijgen en zelfs dood van gaan. Ze werd opgenomen in het ziekenhuis en is ondertussen al wel beter maar de symptomen waren niet min. Het contact met haar ouders in België was intens en nu komt haar moeder naar hier. De Belgische, Franse en Duitse patiënten geven me dit jaar nogal wat zorgen: dengue, virale encefalitis, non-Hodgkin lymfoom, serieuze Alzheimer en familiale problematiek. Amai, 't Is wel goed zo... Daarenboven hadden we op de consultatie ook nog die jongen met de tracheotomie, overlijdens van twee zussen (53 en 54 jaar) door baarmoederhalskanker, en een heleboel nieuwe patiëntjes met handicap. Deze week werd een vrouwke van 65 jaar naar de consultatie gebracht recht vanuit het Andesgebergte, dicht bij Salinas. Haar zoon woont nu in Pomasqui en ze hadden gehoord dat wij die moeder misschien zouden kunnen helpen. Sinds een drietal jaar is ze haar spraak verloren en wordt ze helemaal stijf. Haar bewustzijn is volledig in orde, maar alles wat motorisch is moet er geleidelijk aan geloven. In Salinas heeft men gezegd dat het vroegtijdig Alzheimer is, maar ik heb er toch mijn twijfels bij. Ik heb contact gelegd met de neuroloog en die zou haar deze middag zien. Misschien kunnen we met medicatie dit proces toch enigszins vertragen of misschien wel verbeteren en dat terwijl dat vrouwke niets anders verlangt dan terug naar haar koetjes en aardappelveldje te mogen gaan. 't Was echt triestig...

Deze week las ik het derde hoofdstuk

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

van het boek "Disability Studies" (pagina 80 tot 120): superinteressant: over theoretische concepten rond invaliditeit en handicap, en over hun omzetting naar de levende praktijk. Ik maak, terwijl ik aan het lezen en nadenken ben, een soort Spaanse samenvatting van de tekst. Misschien komt dat alles nog wel van pas om hier wat les te geven over dit onderwerp. In juli ga ik mijn onderzoeksvoorstel, uitgewerkt n.a.v. een doctoraatsaanvraag, vertalen en in augustus nog wat verder lezen en hopelijk enige praktische zaken regelen .

Donderdag 1 juli

Morgen is het nog een drukke werkdag, want personeelsvergadering, enkele extra consultaties en nog één en ander dat moet geregeld worden in Taporí. Ik rij naar Pomasqui met mijn auto volgeladen. Nogal wat Belgen vertrekken deze zomer definitief terug naar België en we hebben één en ander gekregen om op onze rommelmarkt in Taporí te verkopen: kleren, schoenen, een printer, maar liefst zo'n 200 (piraten)-dvd's (we kunnen zowaar een cinema beginnen!) wat schmink en kappersgerief. Wie weet komt hiervan nog een kapsalon in Taporí. Zelf kochten we van Lieve en Piet de broodbakmachine en ondertussen zijn al "vier broodjes gebakken". 't Is precies een heel schouwspel en we genieten ervan om dat warme zachte witte brood uit dat bakske te halen. Hier heb je immers niet zoveel de kans om zo'n soort brood te kopen en iedereen vindt het heel lekker. Alleen het bruin broodje valt nog wat zwaar uit... 'k Zal nog wat moeten uitproberen met water en gist, maar het komt zeker wel in orde.

Sarah heeft opnieuw citroenen geplukt: zo'n 400 want we hebben in totaal 16 zakken met elk 25 citroenen klaargemaakt. Die worden in Taporí verkocht voor 1 usd per zak. Isabel van het voedingswinkeltje krijgt een zak voor de verkoop: dus in totaal 15 usd winst!

Zaterdag 3 juli

Gisteren was het hier rapportenbespreking (om 7 u 's morgen: kwestie van er vroeg bij te zijn!!!) en de kinderen "vlogen" de vakantie in. Toen ik terug thuiskwam, zijnde 8.15 uur, stond iedereen klaar om naar "Chachimiro" te vertrekken. We ontbeten in Cayambe, bij een "beschuit-bakkende-priester-vriend-van-Saulo". Ze waren net aan het bakken: mooi om zien: Een totaal-artisanale "bakkerij", zonder ook maar één machine (behalve de frigo dan om de ingrediënten te bewaren) . Dagelijks zo'n 400 kg bloem verwerkt. De trog stond klaar: goed voor 50 kg bloem, ongeveer 8 kg boter, water, gist, zout... en twee jonge gasten met stevige armspieren. Dicht bij de oven, met houtskolen, stonden al enkele bakken deeg te rijzen. En ernaast een lange tafel waar de "bizcochos" gevormd worden. In totaal werkt er zeker tien man/vrouw. Mooi om zien. We aten dus verse "bizcochos" met yoghurt, "blad"kaasjes (opgerolde fijne mozzarella, zou je kunnen zeggen), een kof-fietje of chocomelk en dat terwijl Nederland aan het winnen was van Brazilië. 'k Heb voor ene keer meegesupporterd met mijn "taalgenoten" tot groot jolijt van mijn gastjes en tot minder genoegen van andere bezoekers die vonden dat Brazilië toch had moeten winnen. Daarna weer de auto in voor twee uurtjes rijden langs mooie en rustige wegen. Tegen twaalf uur waren we bij de warmwaterbaden met redelijk veel volk en iets

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

minder mooi dan je op de website kan zien . De netheid kon ook iets beter. Maar we hebben er ons niet veel van aangetrokken en weekten ons vier uur in warm water. De discobar stond ook nogal luid en nu en dan werd er weer "goal" geroepen. Deze keer mochten de voetballers van Ghana hun valiezen maken. Zo zie je maar hoe een vakantiedagje ervoor zorgt dat je mee blijft met de actualiteit. En deze morgen in de supermarkt was het niet anders: Duitsland - Argentinië. 't Was de eerste keer dat ik in de winkel mensen zag staan snotteren toen de ene goal na de andere gemaakt werd. Maradona zal vannacht niet goed slapen, denk ik.

Een laatkomerke, aansluitend bij de vorige Vogel van Papier

Over de "dag van de familie" heb ik voorzeker nog niet veel geschreven. Die

vieren we altijd op 15 mei, normaal gezien in de namiddag, met wat spelletjes en animatie. Deze keer wilden we iets anders en we kwamen op het idee om een ontbijt te organiseren: buiten op het gras in Tapori, met een mooie lang gedekte tafel met wit tafelkleed, bloemkes, een volledig ontbijt met fruitsla, eitjes, fruitsap, brood, vlees, koffie of chocomelk. Ikzelf was verantwoordelijk voor de fruitsla en onze gastjes zijn die zaterdagmorgen meegegaan en hebben naarstig geholpen. We hadden families uitgenodigd die het niet breed hebben en die weinig of nooit eens in het zonnetje gezet worden, laat staan met een verrassingsontbijt. Je had hun gezichten moeten zien toen ze toekwamen: het grootmoederke, gans de familie Troya (van Martha en Raquel en Luis Enrique en Otilia... voor wie hen kent), mensen die al heel

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

lang naar Tapori komen en nieuwe mensen... Iedereen werd gediend gelijk koningen (althans als die nu nog gediend worden gelijk vroeger). 't Was mooi om zien en ook hier heeft iedereen ervan genoten. Zeker te herdoen volgend jaar.

Zaterdag 10 juli

Ik ging vandaag naar de Provinciale Dienst voor Gezondheid om te weten wanneer de "Mision Manuela Espejo" in onze provincie van start gaat. Dat is een grote studie op nationaal niveau waarbij gans het land uitgekamd wordt op zoek naar "alle mensen met een handicap". Deze studie wordt gepromoot door de Ecuadoriaanse vicepresidente en Cubaanse artsen werken er aan mee. Het is de eerste keer dat zo'n groots opgezette studie doorgaat. Je kan er nogal wat vragen bij hebben, maar het is misschien nogmaals een blijk van goede wil en een goede start om toch een goed idee te hebben over wat er leeft ivm handicap hier in Ecuador. Vele provincies werden al aangedaan en nu zou het net oktober zijn dat deze onderzoeksgroep in Pichincha, onze provin-

cie dus, aankomt. Ik wil als vrijwilliger "meewerken", vooral om goed mijn ogen open te doen en meer te weten te komen over ons eigen gezondheidsdistrict: belangrijke informatie voor het doctoraat en in het algemeen voor ons doen en laten in Tapori.

Woensdag 14 juli

Hier "nood aan vakantie" maar "nog steeds veel op het programma". Mieke Demuyne stelt het heel goed en de mensen die ze opzoekt in hun huisjes zijn steeds blij met haar komst. Zelf zei Mieke me gisteren dat ze nogal moet opkijken van wat er "achter die redelijk treffelijke muren" allemaal verborgen zit. En het is waar: Tapori op zich is mooi en we doen ons best om kwaliteitsvol werk te leveren, maar wat er thuis met de kinderen gebeurt zien we niet altijd.

zondag 1 augustus

Hier is de vakantie voor mij begonnen: Dit wil zeggen dat ik deze maand geen consultaties zal doen in Tapori We be-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (5)

zochten een projectvoorstel in de streek van Riobamba en Guamote, een streek die de gastjes nog niet goed kennen. Ze reisden dus mee. We zagen meren op bijna 4000 meter hoog, heel mooi, maar ook koud en nat, waar mensen in lemen hutjes wonen en schapen of koeien hoeden. De natuur was prachtig maar het leven moet er heel hard zijn. Telkens kwam dezelfde vraag in me op: zouden de mensen hier echt gelukkig zijn? Zouden ze er echt zelf voor gekozen hebben om hier te wonen en op die manier hun leven uit te bouwen? Of misschien stelde ik me teveel vragen vanuit onze eigen realiteit.

's Avonds sliepen we in Guamote, in Inti Sisa, een projectje van een Belgische zuster. Ondertussen is het gebouw af en redelijk goed uitgerust (de loodgieter heeft zijn werk wel niet zo goed gedaan want onze wc's waren verstopt en de lavabo's lekten). Het avondmaal en ontbijt waren wel verzorgd. We sliepen er in de slaapzaal boven onder Belgische donsdekens. De sfeer voelde ik er echter niet zo goed... Ik hoorde enkele lelijke discussies tussen de nu Hollandse "chef" en de vrouw die aan het koken was. En weer kwamen zoveel vragen in me op: Hoe verschillend leven we toch allemaal? Wat willen-hopen-wensen de mensen van die streek voor hun leven, voor hun kinderen?

's Anderendaags was het markt in Guamote... Kleurrijk, typisch, folklore: deze adjectieven zou je in de toeristische gidsen zeker terugvinden. Zo was het ook, maar je zou er ook de volgende kenmerken kunnen aan toevoegen: vuil, één en al geharrewar, bijna alle mensen met een trieste ge-

laatsuitdrukking, geruzie, geroep en discussies, We liepen temidden de koeienmarkt waar Amelie heel erg bang was. Voor onze ogen werd een dief gepakt en afgeranseld. 't Was precies een film die aan me voorbij ging en toen we 's middags weer in de auto zaten moest ik echt mijn ogen even toedoen om te komen van alle indrukken.

Daarna trokken we naar Riobamba waar we de mensen van het projectvoorstel zouden ontmoeten. Fausto en Cumanda, Ecuadoranen, hebben met vele alternatieve en natuurvriendelijke technieken van een stukje woestijn een paradijsje gemaakt en willen deze technieken ook toepassen in andere huisjes en families. Maar voor we naar hen thuis gingen bezochten we eerst enkele huisjes... of beter gezegd hutjes of krotjes. Niet te doen. De kinderen waren onder de indruk van alle wanorde en miserie, terwijl ze toch al één en ander gewoon zijn... En de vragen kwamen ook op: "Waarom staat hier zo'n grote televisie, die ze zelfs niet konden aansteken, terwijl hun keukentje echt de naam niet waard is?" "Die mevrouw is zo ziek. Mama, kan je haar niet genezen?" De kinderen waren echt ondersteboven en hun afkeer over deze menonwaardige en mensonterende situaties kwam bij de terugkeer met de auto, 's avonds en 's nachts want het werd heel laat, naar boven, letterlijk en figuurlijk: Elisa, Amelie en Lien moesten alle drie overgeven. En Sarah was boos, heel boos, op alles en iedereen.

Gelukkig konden we er wel voldoende over praten. Het is goed dat ze ook deze situaties leren kennen... nog erger dan wat ze tot nu toe gezien hadden.

Maar is het bedoeling met dat Memisaproject om in 21 huisjes alternatieve technieken te installeren: een houtspar-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (6)

end en veilig kookvuur, een wateropvangsysteem, zelfs een "hudo". Je kan je er wel vragen bij stellen, want het gaat inderdaad om prioriteiten. Die televisie (groot scherm) stond daar inderdaad in de living, niet meer dan een ruimte met houten vloer en een tafel, te blinken met de plastic erover! En weer komen de vragen naar boven: In Inti Sisa las ik een tekstje over hoe Zuster Greta ginder toekwam en aan de priester vroeg: "Wat kan ik voor jullie doen?" Jammer genoeg stond het antwoord niet letterlijk opgeschreven.

Ik zou dit antwoord echt wel graag van die mensen zelf horen. Misschien is het echt wel nodig om hen eerst goed te begrijpen: Wat zoeken ze? Wat zijn hun dromen? Hoe willen ze leven? Er is nog veel te doen...hier en elders. Voortdoen dus, en, naar best vermogen!

Groetjes,

Inge

Stage Sociaal Werk in Tapori: “Noche para Leer”

Hallo iedereen die Tapori een warm hart toedraagt,

Laat ik beginnen met mezelf voor te stellen: ik ben Machteld Vancraeynest, studente sociaal-cultureel werk aan de Artevelde hogeschool in Gent. Ik liep dit jaar mijn derdejaarsstage in fundación Tapori van februari tot juni. Ik koos voor Tapori omdat het voor mezelf een geruststelling en een meerwaarde gaf dat ik met iemand Nederlands kon praten. Ook de doelgroep, vierdewerldkinderen en kinderen met een beperking sprak me enorm aan. Ik ben dan ook blij dat Inge mijn stagementor wou zijn, waarvoor nogmaals dank Inge!

Op mijn stage zelf heb ik vooral meegewerkt in de bibliotheek, samen met Carmita en Ivonne. De leesnacht organiseren nam een groot deel in van mijn stage.

Mijn stagetaak was het opzetten van een culturele agenda in Tapori en daarbij nagaan wat de behoeften zijn van de ouders en de kinderen. Het opzetten van die culturele agenda hield een samenwerking in met Tapori en publieke/private cultuurorganisaties uit Quito. Een afgewerkte cultuuragenda en vaste samenwerkingsverbanden heb ik niet kunnen realiseren. De hoofdreden was omdat er geen samenwerkingscultuur bestaat in Ecuador, iedere organisatie werkt grotendeels op zichzelf. Een groot verschil met België dus. Tapori zou hierin wel een voorbeeldfunctie kunnen vervullen voor andere organisaties, maar dat zal wel zijn tijd vragen.

Ik ben nu een kleine twee maanden terug van het Ecuador avontuur en kan het nog altijd niet goed vatten wat een onwezenlijk mooi land Ecuador is. Maar het decor mag dan nog zo schitterend zijn, het dagelijkse leven is voor velen minder fraai. Armoede, ondervoeding, personen met een handicap, hoge dokterskosten, analfabetisme... Om deze problemen fundamenteel aan te pakken werd Tapori beetje bij beetje opgericht.

Uit de vele belevenissen die ik daar meemaakte, heb ik gekozen om de leesnacht te beschrijven. Dokter Inge vertelde in de vorige ‘vogel van papier’ dat het niet allemaal kommer en kwel is, met die gedachte schrijf ik ook onderstaande neer. De problemen die er zijn in Pomasqui mogen zeker niet vergeten of weggestoken worden, maar het is gezond om ook de leuke momenten in gedachten te houden.

Noche para leer (23 april 2010)

Dit jaar voor de vijfde maal de leesnacht georganiseerd. Als thema voor de leesnacht werkten we rond het boekje ‘viaje por el pais del sol’ (reis door het zonneland) van Leonor Bravo. In dit boekje maken twee kinderen, Manuela en Mateo een reis door hun geboorteland, Ecuador. Tijdens hun reis maken ze kennis met de vier verschillende streken aan de hand van allerlei legendes en verhalen.

Samen met Carmita en Ivonne zetten we dit verhaal om voor de leesnacht. Tijdens de leesnacht hoorden de kinderen verhalen uit el Oriente, la Costa, la Sierra en de Galapagos-eilanden. De meeste kinderen van Tapori zijn nog nooit buiten Pomasqui of de hoofdstad Quito geweest. Om hen toch iets meer hun land te leren kennen, maken we een imaginaire reis door Ecuador.

We kozen ervoor om vier ruimtes in te kleden naargelang de verschillende streken. Er kwam dus wel wat knutselwerk bij de voorbereiding aan te pas. We begonnen met een tekenwedstrijd met de kinderen die hun huiswerk komen maken in de bibliotheek. De mooiste tekening werd dan de uitnodiging voor de ‘noche para leer’.

Om de lokalen in te richten maakten we bloemen in crêpe papier, schilderden we grote dieren op papier. Ook maakten we dieren na in spons zoals schildpadden, een toekan, een aap, een pelikaan, vissen, een cactus,... Hier kroop wel wat tijd in,

maar ik knutsel heel graag, dus met veel plezier gingen we aan de slag.

Een gezond avondmaal en een lekker ontbijt kunnen tijdens de leesnacht niet ontbreken. Om de prijs van de leesnacht zo laag mogelijk te houden deden we beroep op gulle giften van enkele sympathisanten van Taporí. Zo kregen we melk van kinderboerderij Mario, eieren en pistolets van de parochie Pomasqui, kippen van de collega's van Taporí, en nog veel meer. Echt aandoenlijk om te zien hoe mensen Taporí een warm hart toedragen. Zoals toen we om de melk gingen. Toen we toekwamen op de boerderij kregen Ivonne en ik een glaasje verse yoghurt en nog een rondleiding op de boerderij. Ik kreeg er een ongemakkelijk doch positief gevoel bij zoveel vrijgevigheid.

Op de leesnacht zelf mochten we een 40-tal kinderen tussen de 6 en 13 jaar verwelkomen. Ze werden verwacht rond 17 uur. Voor enkele ouders was het toch moeilijk om hun kinderen achter te laten en buitenshuis te laten slapen. Maar nadat iedereen zijn bedje geïnstalleerd had kon de pret beginnen. We begonnen met enkele traditionele spelen als opwarmertje en ook om elkaar wat beter te leren kennen. Daarna werden de kinderen in drie groepjes ingedeeld: de apen, de kreeften en de lama's. Elke groep had een strijdkreet, en gans Pomasqui mocht het horen!

Rond een uur of zeven was het tijd voor het avondeten. Isabel had heerlijke kip met rijst klaargemaakt. Mooi om al die kinderen aan een lange tafel te zien eten. Het deed me een beetje denken aan de refter op chirokamp.

Na onze bordjes afgewassen te hebben was het tijd om met het voorlezen te starten. Er hadden zich nog twee vrijwilligers aangemeld om ook voor te lezen nl. Erika van het CDI (centro de desarrollo infantil; het kinderdagverblijf van Taporí) en de zoon van Carmita, Chelin. De kinderen hoorden verhalen over pratende kreeften aan de kust, het carnaval in Guaranda en verhalen over indianenstammen in de jungle. Velen luisterden met open mond en zaten waarschijnlijk met hun hoofd ergens anders in Pomasqui.

De kinderen die vroeger al eens naar de leesnacht kwamen, wisten nog heel goed dat we tegen een uur of 11 naar het park gingen. Zo ook dit jaar. In een lange stoet gingen we op weg naar het park. Ze wisten zelfs nog het liedje dat Dorien (stagiaire sociaal werk) hen vorig jaar leerde: "cori, cori, cori, somos de TAPORÍ!".

Daar speelden we nog enkele spelletjes zoals 'agua de limón', 'el hombre lobo' (het wolfje-hoe-laatis-het van Ecuador) en veel meer.

Het was eigenlijk een absurd zicht. Een groep kinderen die zit te spelen in een park en wat verder een groep jongeren die zich aan het bezatten waren... "Laat de kinderen van Taporí nog maar een tijdje kind zijn" zag ik Carmita en Ivonne denken, en ik ben het volledig met hen eens.

Als tussendoortje kregen ze nog iets typisch van de Sierra: 'Kaka de perro' (hondenpoep). Ik zie al enkele fronsende blikken voor me bij de lezer, maar wees gerust, het is gekarameliseerde maïs, heel lekker trouwens!

Tegen 12 uur was het dan toch tijd om de kindjes in bed te stoppen. Maar voor het licht uit ging kregen ze nog de tijd om een boek te lezen. Een mooi zicht om kinderen onder hun dekentje te zien genieten van een boek en ze onder elkaar te horen vertellen welk avontuur er zich in hun boek afspeelde.

De nacht was korter dan gepland, want om 5u30 's morgens werden we gewekt door een processie met fanfare !! Het eerste wat ik dacht: "Dat kan toch alleen maar in Ecuador gebeuren!". Eigenlijk wel grappig, achteraf gezien. Niemand kon nog slapen dus begonnen we maar met het ontbijt klaar te maken. Gekookte eitjes, broodjes, kaas, chocomelk en fruitsap. Met de slapertjes nog in de ogen smulden de kinderen van hun ontbijt.

Het was een geslaagde leesnacht. Geen incidenten, veel gelachen, veel gespeeld,... Ook de reacties van de kinderen waren positief. Als aandenken kregen ze nog allemaal een zonnemedaille mee naar huis. Dan was het tijd voor een groepsfoto en erna konden de liefhebbers nog een glimp gaan opvangen van president Correa, die die dag Pomasqui kwam bezoeken.

Even voorstellen: Het TAPORI-team Deel I

(even vooraf: Wie zijn die stuurlieders aan wal???? Een vraag, dikwijls gesteld. Dus mag het antwoord niet uitblijven. We vroegen herhaaldelijk naar 'wie zijn die stuurlieders aan wal in levende lijve????' Maar Ecuadoranenals het op praten aankomt...geen houden aan.....en vraag je iets op papier.... 'mañana'

We zijn er toch in geslaagd: iedereen, per geleiding, schrijft iets over zichzelf....stof dus voor de volgende nummers van de Vogel.

In dit nummer alvast een algemeen overzicht....) EDB

De Tapori-equipe..., op zich ook al een hele boterham: Twintig mensen, elk met hun eigen verhaal, die zich graag even aan jullie voorstellen.

De meesten van ons zijn al vele jaren aan Tapori verbonden, een teken aan de wand dat de werksfeer en werkomstandigheden er goed zijn. En dat er gewerkt wordt kan je ook zien aan de cijfers: Ongeveer 1200 families doen beroep op één of (meestal) meerdere diensten van Tapori.

Het revalidatieteam neemt de grootste hap uit de boterham : een kinesist, een logopediste, twee kleuterjuffen en een kinderverzorgster, een « educatieve psychologe » (enigszins vergelijkbaar met wat een orthopedagoge in België doet), een revalidatiepsychologe, een klinisch psychologe en een ergotherapeut. Samen vormen zij een basis- of kern-revalidatieteam waar ongeveer 70 kinderen en jongeren met intellectuele handicap of meervoudige handicap genieten van individuele begeleiding en/of opvang in groep. Naar het inclusief dagverblijf komen tijdens het schooljaar gemiddeld 8 kinderen met en 7 kinderen zonder handicap. Aan het inclusieproject in de gewone scholen nemen 20 á 25 kinderen deel. De jongerengroep is heel wisselend, immers een zoekend en groeiend project, waar gemiddeld, naargelang het aangeboden programma en dus ook hun persoonlijke interesse, 5 jongeren aan deelnemen. Daarnaast is er nog een grote groep mensen die alleen individuele begeleiding krijgen in één of meerdere diensten. Zowel de logopediste als de kinesist en de orthopedagoge begeleiden elk gemiddeld 20 kinderen, die elke week één of twee of soms drie therapie sessies krijgen. Daarnaast is er ook opvang voor de ouders of ruimere familiering, naargelang de nood en vraag.

Dan is er het gezondheidsteam: nog een psychologe, twee huisartsen en een tandarts. Daarenboven werkt Ivonne, wier hoofdtaak eigenlijk de bibliotheek is, ook nog mee in de wachtzaal, min of meer vergelijkbaar met wat in een medisch secretariaat in België gebeurt. In de medische consultatie zagen we vorig jaar 919 verschillende mensen, goed voor een totaal van 2318 consultaties, die gemiddeld 35 minuten duren... Mensen, vooral chronische patiënten met ingewikkelde pathologie, komen immers voor meer dan één probleem en dikwijls wordt tijdens een curatieve consultatie ook ervan geprofiteerd om aan gezondheidspreventie te doen. De tandarts verzorgt dit jaar ongeveer 800 raadplegingen en de psychologe 352 consultaties.

In het educatieve onderdeel werken vier personen: drie leerkrachten waarvan één een specifieke opleiding "volksonderwijs" heeft, en Ivonne die naast haar diploma middelbaar onderwijs bruist van energie, enthousiasme, ideeën en goede wil. Naar de avondschool komen ongeveer 40 leerlingen, waarvan de grootste groep het vijfde-en-zesde-jaar is, goed voor 15 á 20 mensen die hun diploma "lager onderwijs" behalen en daarna kunnen verder studeren in het avondcollege van Pomasqui. In het eerste niveau, eerste-tweede leerjaar, zijn er telkens ongeveer 8 á 10 leerlingen, meestal jongeren of zelfs kinderen... maar nu en dan ook een vader of een moeder of zelfs een opa of een oma... Ongelooflijk mooi om dit te zien. Naar de bibliotheek komen elke middag tussen de tien en de vijftig kinderen. Soms is het er relatief rustig... en andere keren is het een heksenketel...

En "last-but-not-least": Alles wat met logistiek, boekhouding, onderhoud en autofinanciering te maken heeft: een boekhoudster, een verantwoordelijke voor de keuken en Rosita, die zowel voor het onderhoud als voor de productie van artesaanaal papier instaat.

Zo lijkt het misschien wel een lange en saaie opsomming. Maar als je achter elke taak het gezicht van de mensen ziet... wordt het een boeiend verhaal, een bruisende rivier of gonzende bijenkorf, waar nu en dan iets hapert of soms iemand vervangen wordt, maar die voor het grootste deel vol enthousiasme verderwerkt aan een betere wereld waar het goed is om leven. Graag stellen we ons aan jullie voor:

TE KOOP: KERSTKAARTJES EN MUTSEN GEMAAKT IN TAPORI !

Rond 20 november kom ik voor een tiental dagen naar België: belofte aan papa en mama en om enkele praktische zaken in verband met Tapori en het doctoraat te regelen.

Aangezien Kerstmis en de winter dan voor de deur staan, kan ik zelfgemaakte kerstkaartjes en ook mooie gebreide wollen mutsen meebrengen.

De kerstkaartjes worden door Rosita en Carmita, samen met enkele jongeren van het atelier voor jongeren met een handicap, gemaakt van artesaanaal papier en gedroogde bloemblaadjes, kaneel, takjes,... Ze zijn op maat gemaakt, naargelang de vereisten van de Belgische Posterijen. We verkopen de kaartjes in pakketjes van vier, telkens met vier verschillende tafereeltjes, weliswaar zonder enveloppes. De kostprijs voor zo'n pakketje is 5 euro. Eventueel kunnen ook grotere bestellingen opgenomen worden om dan de pakketjes te verkopen in één of andere kerstactie.

De mutsen zijn gebreid in zachte schapenwol, hebben oorflappen en zijn vanbinnen gevoerd met zachte stof. Ze kunnen verkregen worden in wit, grijs of fellere kleurencombinaties. De kostprijs van zo'n muts is 10 euro.

Het spreekt vanzelf dat de opbrengst van deze verkoop volledig naar Tapori gaat.

Als iemand graag iets zou bestellen, dan kan dit, liefst zo snel mogelijk, met een eenvoudig mailtje:

inge.debrouwere@gmail.com

Verdere praktische puntjes ivm aflevering en betaling kunnen dan later afgesproken worden.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze vogel op het net: <http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel.pdf>

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@skynet.be of 056/41.43.68 (ouders